

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Milady Haplové a soudců JUDr. Jarmily Ďáskové a JUDr. Jany Kubenové v právní věci žalobce **V.R.**, nar., st. příslušnost Ukrajina, t.č. bytem, zast. JUDr. Filipem Mochnáčem, advokátem se sídlem Heršpická 5, P.O.Box 53, 639 53 Brno, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky**, oddělení pobytu cizinců, Jihomoravský kraj, Hněvkovského 30/65, 617 00 Brno, o žalobě proti nečinnosti správního orgánu,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalované se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajskému soudu v Brně byla dne 4.10.2012 doručena žaloba datovaná téhož dne, v níž žalobce namítá, že 16.5.2012 podal žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem podnikání, která byla zaevidována pod č.j. OAM-27569/DP-2012, kterou postupně doplnil všemi potřebnými náležitostmi. Žalobce odkazuje na ust. § 71 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a dále namítá, že i pokud by na projednávaný případ dopadalo ust. § 169 odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), je zřejmé, že lhůta pro vydání rozhodnutí žalovaného již marně uplynula. Žalobce dále uvádí, že se po marném uplynutí lhůty v souladu s ust. § 80 správního řádu obrátil dne 24.8.2012 na nadřízený správní orgán, tj. ministra vnitra ČR s podnětem k učinění

opatření proti nečinnosti žalovaného. Nadřízený správní orgán však na podnět žalobce do dne podání žaloby nijak nereagoval. Vzhledem k uvedenému postupu došlo a dochází k neoprávněnému zásahu do práv žalobce, přičemž je zřejmé, že žalovaný nevydáním rozhodnutí ve věci samé ve shora uvedené zákonem stanovené lhůtě zůstává nečinný. Žalobce proto navrhuje, aby soud vydal rozsudek, kterým by uložil žalovanému povinnost vydat rozhodnutí ve věci v řízení o žádosti žalobce vedeným pod č. j. OAM-27569/DP-2012 a dále povinnost nahradit žalobci náklady řízení.

Dne 19.12.2012 došlo soudu vyjádření žalovaného, v němž žalovaný uvádí, že žalobce žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání podanou dne 16.5.2012, když jako náležitost doložil pouze fotokopii cestovního dokladu a plnou moc. Jelikož žádost neobsahovala všechny zákonem stanovené náležitosti, dne 22.6.2012 žalovaný učinil výzvu k odstranění vad žádosti a usnesení o přerušení řízení podle § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu. Tyto dokumenty nebyly však vypraveny a byly dány k poštovní přepravě až 31.8.2012. Vzhledem k tomu, že doložené náležitosti obsahovaly nadále vady, byl žalobce opětovně vyzván k jejich odstranění a řízení bylo přerušeno. Dne 12.11.2012 žalovaný předvolal žalobce k výsledku na 10.12.2012 a zároveň požádal o provedení pobytové kontroly na adrese, kterou žalobce uvedl. Podotkl, že dodržení lhůty pro vydání rozhodnutí nesmí být na újmu správně a úplně zjištěného skutkového stavu věci. Žaloba na nečinnost není důvodná, neboť v době podání žaloby probíhalo řízení o žádosti a je zřejmé, že žalovaný postupuje tak, aby o žádosti bylo rozhodnuto, tudíž není ve věci nečinný. Náklady řízení žalovaný nepožaduje, navrhl, aby bylo rozhodnuto, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, souhlasil s rozhodnutím věci bez nařízení jednání a navrhl soudu zamítnout žalobu jako nedůvodnou.

V replice k vyjádření žalobce namítá, že žalovaný nesprávně vykládá pojem nečinnosti správního orgánu, který je podle něho v případě, pokud je správní orgán zcela pasivní. S tímto názorem žalobce nesouhlasí a cituje z článku JUDr. Kateřiny Frumarové, Ph.D. Tam vyslovena definice pojmu nečinnosti je obecně přijímaná a dopadá na projednávanou věc. Žalobce netvrdí, že správní orgán je absolutně nečinný, ale nečinný v tom smyslu, že se dopouští neodůvodněných průtahů ve správním řízení, kdy, ač provede nějaký úkon, dávno porušil svoji zákonnou povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé v zákonem uložené lhůtě. Žalobu v projednávané věci nelze posoudit jako účelovou, žalovaný zákonem stanovené povinnosti neplnil a neplní a je nepochybné, že je nečinný. Řízení u žalovaného bylo zahájeno dne 16.5.2012, žalobce veškeré zákonem vyžadované náležitosti doložil již 4.7.2012 tak, že kroky žalovaného spočívající v přerušení řízení navíc usnesením ze dne 31.8.2012 byly zcela nedůvodné, neboť v době jeho vydání žalovaný již měl k dispozici veškeré zákonem vyžadované podklady. Postup žalovaného, k němuž přistoupil po bezmála dvou měsících poté, co žalovaný svoji žádost doplnil o požadované náležitosti, je nutno označit za čistě účelový, ba dokonce protiprávní. Ke dni podání repliky 2.1.2013 žalovaný rozhodnutí ve věci samé i nadále nevydal, přestože lhůta pro jeho vydání uplynula několikrát, dokonce rovněž za dobu trvání řízení projednávané věci. Vyslovil souhlas, aby ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání.

Dne 25.4.2013 žalovaný zaslal soudu rozhodnutí ze dne 22.4.2013, č.j. OAM-27569-45/DP-2012, kterým žalovaný rozhodl žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podanou žalobcem tak, že se žádost zamítá.

Podle ust. § 81 odst. 1 soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí. Podle odst. 3 téhož paragrafu, soud zamítne žalobu, není-li důvodná.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu, č.j. 1 Ans 4/2008-62 ze dne 25.6.2008 „řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu nelze zastavit podle § 47 písm. b) s.ř.s. z důvodu uspokojení navrhovatele po podání žaloby. Pokud bylo po zahájení soudního řízení vydáno rozhodnutí či osvědčení, čímž došlo k ukončení tvrzené nečinnosti správního orgánu, a žalobce nevzal žalobu zpět, soud ji zamítne podle § 81 odst. 3 s.ř.s. Pro tento případ je žalobce povinen nést nepříznivý následek svého procesního neúspěchu v podobě povinnosti uhradit žalovanému náklady řízení (§ 60 odst. 1 s.ř.s.). I zde se však může uplatnit pravidlo § 60 odst. 7 s.ř.s. (nepřiznání náhrady nákladů řízení z důvodů hodných zvláštního zřetele).“ (NSS EJ 366/2008).

Ze shora uvedeného je prokázáno, že žalovaný dne 22.4.2013, tj. ke dni rozhodnutí soudu rozhodl o žádosti žalobce.

Soud proto ve smyslu ust. § 81 odst. 3 s.ř.s. žalobu zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., ale úspěšný žalovaný náhradu nákladů řízení nežádal, tudíž nepřichází v úvahu uplatnění pravidla podle § 60 odst. 7 s.ř.s.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 29. dubna 2013

JUDr. Milada Haplová, v.r.
předsedkyně senátu